

Što sy ty činiła,
moje lube džěćo,
zo sy sej husarja
za brejerja wzała?

Husarja sy wzała,
za lubosć wudała,
to by lěpjej było,
zo by sej njewzała.

Č. 18. (Přir. Smol. I, str. 228.)

Rejwaj mój pohončo z džowku,
to je ta poslednja reja.

Pohonč tón wjesele rejowašo,
holčo to žalostnje plakašo.

Přečo ty plačeš, moja holička?
wšak maš tu ćotu, twoju staru mać!

Što mi to pomha, moja stara mać:
hdyž ja rejować njebudu směć!

Č. 55.

Ja sym na hwězdach widźala,
zo dołho žiwa njebudu.

Běžela holička k molerjej:
moluj, mój molerjo, róžičku.

Jedne mi łopješko čerwjene,
druhe mi łopješko zelene.

Ja sym so wša smjereć zrudźila,
njejsym ja tole zhoniła,
zo dołho žiwa njebudu.

Moluj, mój molerjo, nowy kašć,
ja sym na hwězdach widźala,
zo ja dołho žiwa njebudu.

Č. 57.

Šła je ta holička
trawičku žnjeć,
tři mi te štundzički
do běłoh' dnja.

Prěnju wona štundzičku
žnjeješe,
čerwjone te zerja
horje džěchu.

Druhu wona štundzičku
žnjeješe,
jasne te slóničko
skhadžeše.

Třeću wona štundzičku
žnjeješe,
k njej je tam přišoł
tón Hołdrašk.

Č. 59.

Ničo wjac so njestaram,
hdže budu ja nócku spać,
wo lěsu hał'zach zelenych
tam budu ja nócku spać.

Na swoju lubku kedźbować
tu cyłu dołhu nóc,
na jeje ličko čerwjene,
na pjeršćen slěborny.

Č. 67. (Wot H. Zejlerja, hl. Spisy I, str. 117.)

Dwě róži kćějetej
we Kralec domje jasnym,
za krytym blidom kwasnym
srjedz družkow swatow stej
tak rjanej sadžonej;

a dokelž stej tak rjanej,
wot wšickich lubowanej,
tuž na njej smějeja,
so wšickich wobliča.